

Govor ob slavnostni podelitvi diplom

27. november 2018

Ko me je dekan v petek prosil, da za danes pripravim krajši govor, sem bila, moram priznat, kar precej vznemirjena. In prvo vprašanje, ki sem mu ga postavila, je bilo: »Pa kje ste našli ravno mene?«

Ampak ta trenutek sem izjemno hvaležna za to priložnost in v veliko čast mi je, da vas lahko, vse zbrane, danes nagovorim.

Kolegi magistranti, magistrantke! Uspelo nam je! Preživeli smo vsa predavanja, vaje, seminarje, opravili vse izpite in druge obveznosti in dejansko pravilno izpolnili tudi vso »papirologijo« ... Zato smo lahko ponosni, da smo danes končno tukaj!

Z nami ste tudi najbolj pomembne osebe v našem življenju; starši, družina, partnerji in prijatelji. S tem, ko ste si danes, ob enih popoldan, sredi delovnega torka, vzeli čas, da nas pospremite na ta dogodek, ste nam še enkrat kot že mnogokrat pred tem, izkazali svojo brezpogojno podporo. Prepričana sem, da lahko govorim v imenu vseh, če rečem, da brez vas mi danes ne bi bili tukaj! Pa s tem ne mislim samo tehnično gledano, ker pač vsi rabimo dva starša, da sploh pridemo na ta svet ... Verjamem, da se vsak pri sebi zelo dobro zaveda, kako pomembne vloge imate v našem življenju, zato bom rekla samo še: Hvala!

Ko sem te dni razmišljala o preteklih letih, ki sem jih kot študentka preživela na Fakulteti za naravoslovje in matematiko, so me obhajali predvsem lepi občutki in spomini. Brez dvoma so ta leta na tak ali drugačen način zaznamovale mnoge osebe.

V prvi vrsti so bili to sošolci, ki so bili dejansko z nami in ki so morali prehoditi enako pot kot mi. Oni so tisti, ki so edini zares razumeli, kaj pomeni, če si moral v enem tednu opraviti določene tri izpite in oni so tisti, ki so nas obvestili o vsem, kar smo zamudili, če smo zaradi prekrokanе noči naslednji dan nekoliko težje spremljali predavanja. V takšnih situacijah smo bili sošolci tisti, ki smo si stali ob strani. In vesela sem, da sem vas imela!

Vesela sem, da smo bili skupaj tudi na terenskih vajah, ki so vsekakor pomembno zaznamovale moj študij in prepričana sem, da tudi študij vsakega biologa/ekologa. Bili smo skupaj, ko smo v koči na Snežniku spali na ležiščih, posejanih z mišjimi kakci in tudi, ko smo skoraj ostali ujeti ob snežnem metežu na poti iz Velenja. In res sem vesela, da ste bili z mano, ko je stara šola, v kateri smo spali na vajah v Rakitovcu, sredi noči proizvajala ... recimo temu »zanimive« zvoke.

Zaradi vaše družbe so mi čisto vsi naštetih dogodki pravzaprav ostali v zelo lepem spominu in bi jih z veseljem še enkrat ponovila.

Vsi vemo, da Fakulteta za naravoslovje in matematiko ni ena izmed najbolj prestižnih fakultet na svetu. Veste, tistih, ki imajo dejansko lastno zgradbo in si je ne delijo s še dvema drugima fakultetama. Ni ena tistih, ki imajo v vseh predavalnicah opremo, ki je mlajša od študentov. Tudi ni ena tistih, kjer lahko odpreš katerokoli okno in pri tem ne ugibaš, če bo kljuka ostala na oknu ali v tvoji roki.

Ima pa Fakulteta za naravoslovje in matematiko nekaj, česar mnoge večje fakultete nimajo in zaradi česar sem sama zelo vesela, da sem študirala tukaj. Imamo predavatelje, ki si zmeraj vzamejo čas za svoje študente, tudi izven predvidenih govorilnih ur, predavatelje, ki so pripravljeni izpitne roke čim bolj prilagoditi željam študentov in take, ki svoje študente dejansko poznajo po imenu. Mislim, da so odnosi med študenti in predavatelji na naši fakulteti nekaj, na kar smo resnično lahko ponosni. In zato bi izkoristila ta trenutek, da se vam, spoštovani predavatelji, ob tej priložnosti iskreno zahvalim za vaš trud.

Na današnji dan prejemamo diplome. Listine, ki potrjujejo, da smo v svojem življenju dejansko nekaj dosegli. A v resnici smo svoje zadnje obveznosti večinoma opravili že vsaj nekaj tednov ali celo mesecev pred tem in smo danes že osredotočeni na nove cilje v našem življenju. Mnogi med nami ste danes že zaposleni, nekateri ste se morda podali v tujino, nekateri ustvarjate svojo družino.

Vem pa tudi, da mnogi med nami, vključno z mano, na današnji dan pravzaprav ne vemo točno, kaj naj pričakujemo v bližnji prihodnosti.

Nikakor se ne počutim na mestu, da bi ob koncu z vami delila kakršnekoli življenjske nasvete. Lahko pa vam povem, kaj je edino, čemur sem sama zmeraj sledila in se je do zdaj še zmeraj vse zelo dobro izteklo.

Osebno močno verjamem, da dokler se trudiš in delaš in vztrajaš pri nečem, kar te veseli, se prave stvari zgodijo same od sebe. Ob pravem času spoznaš prave ljudi in pojavijo se priložnosti točno takrat, ko si na njih pripravljen. Vse, kar moramo potem storiti je, da jih izkoristimo in vztrajamo dalje!

Spoštovani kolegi magistranti, iskrene čestitke! Prepričana sem, da bo vsak med nami ohranil veliko lepih spominov na študijska leta, ki smo jih preživeli na tej fakulteti. Ko danes zapustimo to dvorano, vztrajajmo pri tem, kar čutimo, da je prav za nas in prepričana sem, da nam bo uspelo!

Pa srečno!

Eva Veler